

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Sýkorové a soudkyň JUDr. Ivany Hesové a JUDr. Aleny Bílkové ve věci žalobce: **KABINET spol. s.r.o.**, se sídlem Jana Želivského 10/1772, Praha 3, IČO 26684403, zast. JUDr. Jiřím Velíškem, advokátem, se sídlem Holečkova 105/6, Praha 5, proti žalovanému: **Palladium Praha s.r.o.**, se sídlem Na Poříčí 1079/3a, IČO 28452704, Praha 1, zast. JUDr. Halkou Pavlíkovou, advokátkou, se sídlem Levského 37, Praha 4, **o zrušení rozhodčího nálezu**, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 08.07.2014, č. j. 65C 242/2012-128,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se potvrzuje.**
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 4.356 Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku, k rukám JUDr. Halky Pavlíkové, advokátky.

Odůvodnění

Obvodní soud pro Prahu 1, dále soud I. stupně, rozsudkem ze dne 08.07.2014, č. j. 65C 242/2012-128, zamítl žalobu, již se žalobce domáhá zrušení rozhodčího nálezu Rozhodčího soudu při HK ČR a AK ČR ze dne 16.10.2011, zn. Rsp 513/10, a rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 8.712 Kč.

Žalobce navrhl, aby soud I. stupně podle ust. § 31 písm. e) zák. č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů, dále jen ZRŘ, označený rozhodčí nález zrušil, protože v rozhodčím řízení mu nebyla poskytnuta možnost věc před rozhodci projednat. Uvedl, že v rozhodčím řízení došlo k porušení zásady předvídatelnosti rozhodnutí, a to v důsledku toho, že rozhodčí soud ho nepoučil podle ust. § 118a odst. 3 občanského soudního řádu (dále o. s. ř.), ačkoliv žalobu zamítl s tím, že žalobce svá tvrzení o zániku smlouvy odstoupením a o relativní neplatnosti nájemní smlouvy neprokázal. Dále rozhodčí soud pochybil, když po posledním jednání ve věci, které proběhlo dne 14.04.2011, nerozhodl o dalším procesním postupu, ačkoliv tak měl rozhodnout podle usnesení, které na posledním jednání vyhlásil. Aniž by dal rozhodčí soud účastníkům na vědomí, jak hodlá dále pokračovat, vydal dne 16.10.2011 předmětný rozhodčí nález, tudíž postupoval nepředvídatelně a protiprávně, čímž zasáhl do žalobcova práva na spravedlivý proces. Žalobce rozhodčímu soudu rovněž vytýká, že předmětný rozhodčí nález nebyl veřejně vyhlášen a není řádně odůvodněn, což samo o sobě způsobuje jeho nepřezkoumatelnost a protiústavnost.

Žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta, neboť rozhodčí soud postupoval v souladu s právními předpisy, opakovaně nařídil ústní jednání, posoudil všechny navržené důkazy a ve věci rozhodl na základě spolehlivě zjištěného skutkového stavu a správného právního posouzení. Důvody pro zrušení rozhodčího nálezu soudem, vyjádřené v ust. § 31 ZRŘ, nejsou dány a postup žalobce je ryze účelový, ve snaze docílit jiného právního posouzení věci samé.

Soud I. stupně předně vzal za zjištěné, že žaloba o zrušení rozhodčího nálezu byla u věcně a místně příslušného soudu podána včas. Shodná tvrzení účastníků vzal za svá skutková zjištění, provedl navržené důkazy a v odůvodnění přezkoumávaného rozsudku podrobně vyložil, které skutečnosti vzal za prokázané a o které důkazy opřel svá skutková zjištění; odvolací soud na tam popsaná skutková zjištění odkazuje a na tomto místě jen stručně shrnuje, že řízení u Rozhodčímu soudu při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky (dále jen rozhodčí soud) byla zahájeno na základě žaloby žalobce proti žalovanému ve věci jejich sporu z nájemní smlouvy ze dne 27.07.2007. Mezi účastníky je nesporné, že ve věci rozhodoval řádně obsazený rozhodčí senát. V průběhu rozhodčího řízení se účastníci sporu opakovaně písemně vyjádřili ve věci samé, jejich podání vždy byla doručena protistraně, byla jim dána možnost vyjádřit se k těmto podáním, navrhopvat důkazy a vyjádřit se k již provedeným důkazům i důkazům ještě navrženým. V písemných závěrečných návrzích (podáních) účastníci již nenavrhli další důkazy. V jejich právní věci se konala tři ústní jednání a oba účastníci se jich účastnili. Rozhodčí soud vydal dne 16.10.2011 předmětný rozhodčí nález (nález nebyl vyhlášen veřejně), posléze tento nález opravil opravným usnesením ze dne 21.02.2012 a rozhodnutí byla účastníkům doručena dne 07.11.2012. Rozhodčí soud nevydal usnesení o svém dalším procesním postupu tak, jak předvídal ve svém usnesení ze dne 14.04.2011. Zjistil, že předmětný rozhodčí nález obsahuje náležitosti, které umožňují nezaměnitelnou identifikaci účastníků řízení, vykonatelný výrok a odůvodnění rozhodnutí o projednávané věci.

Zjištěný skutkový stav věci soud I. stupně právně posuzoval podle zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů, ve znění účinném v době, kdy probíhalo posuzované rozhodčí řízení, v odůvodnění rozsudku aplikovaná ustanovení zákona citoval, vyložil právní úvahy, na nichž založil rozhodnutí ve věci samé. Zdůraznil, že v tomto soudním řízení nelze přezkoumávat věcnou správnost rozhodčího nálezu, skutková zjištění včetně hodnocení důkazů a právní posouzení věci, k nimž rozhodčí soud dospěl. V soudním

řízení, je-li uplatněn důvod podle ust. § 31 písm. e) ZRŘ, soud řeší otázku, zda rozhodčí soud poskytl účastníkům řízení možnost věc před rozhodci projednat, zda jim umožnil vyjádřit jejich skutková tvrzení a navrhnout důkazy, jimiž by měla být jejich tvrzení prokázána. Řízení o zrušení rozhodčího nálezu soudem nemůže být nikdy koncipováno obdobně jako opravná řízení v rámci civilního řízení soudního, kontrolní funkce soudů nezahrnuje přezkum věcné správnosti rozhodčího nálezu, ale zaměřuje se jen na posouzení stěžejních otázek procesní povahy, např. zda rozhodčí řízení vůbec mohlo proběhnout, zda v něm nebyla popřena některá významná procesní práva stran, popř. zda rozhodčí nález sám netrpí vadami procedurálního rázu.

Namítal-li žalobce, že rozhodčí soud nevydal usnesení o dalším postupu tak, jak vyhlásil v usnesení na ústním jednání dne 14.04.2011, a že nebyl rozhodčí nález vyhlášen veřejně, soud I. stupně dospěl k závěru, že tyto námitky nejsou důvodem pro zrušení rozhodčího nálezu. K námitce žalobce, že rozhodčí nález je s ohledem na nedostatečné odůvodnění nepřezkoumatelný a protiústavní, soud I. stupně uvedl, že námitka není důvodná, neboť předmětný rozhodčí nález obsahuje náležitosti, které umožňují nezaměnitelnou identifikaci účastníků řízení, vykonatelný výrok a odůvodnění rozhodnutí ve věci samé.

Soud I. stupně uzavřel, že v posuzovaném rozhodčím řízení neshledal vytykané vady, pro než by bylo lze předmětný rozhodčí nález zrušit (ust. § 31 písm. e/ ZRŘ), proto žalobu jako nedůvodnou zamítl a zcela úspěšnému žalovanému přiznal náhradu účelně vynaložených nákladů na zastoupení advokátem (ust. § 137, 142 odst. 1 o. s. ř. a vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, v platném znění).

Žalobce podal proti rozsudku včasné a přípustné odvolání a namítá, že soud I. stupně se dostatečně nevypořádal s jeho námitkou, že odůvodnění posuzovaného rozhodčího nálezu je nedostatečné. Má za to, že neodůvodnění rozhodčího nálezu je důvodem pro zrušení rozhodčího nálezu podle ust. § 31 písm. e/ ZRŘ a v odvolání obsírně citoval z judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího soudu, která se týká náležitostí soudních rozhodnutí podle ust. § 157 o. s. ř. a přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí. Dovedil, že právo na přesvědčivé, racionální, logické a vyčerpávající odůvodnění rozhodnutí je neopomenutelnou součástí práva na spravedlivý proces a jako takové je projevem rovnosti stran rozhodčího řízení. Dále poukázal na to, že soud I. stupně přisvědčil žalobci v tom, že rozhodčí soud se skutečně dopustil procesního pochybení, když po jednání dne 14.04.2011 nerozhodl o dalším procesním postupu a doručil účastníkům rozhodčí nález bez ústního vyhlášení, ale nezabýval se dalšími námitkami žalobce, a to jednotlivě i v jejich vzájemném souhrnu. Navrhl, aby odvolací soud odvoláním napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Žalovaný navrhl, aby rozsudek soudu I. stupně byl potvrzen, protože soud I. stupně správně zjistil rozhodné skutkové okolnosti a zjištěný skutkový stav věci správně právně posoudil.

Odvolací soud přezkoumal postupem podle ust. § 212, § 212a, § 214 odst. 1 občanského soudního řádu (dále jen o. s. ř.) rozsudek soudu I. stupně, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.

Vady řízení, k nimž odvolací soud u přípustného odvolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 212a odst. 5 o. s. ř.), ani jiné vady, které by mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, odvolací soud v postupu soudu I. stupně neshledal.

Odvolací soud předně konstatuje, že soud I. stupně provedl dokazování v dostatečném rozsahu a procesně správným způsobem, skutková zjištění přehledně a srozumitelně popsal v odůvodnění rozsudku a odvolací soud z tam uvedených zjištění, na která odkazuje, vyšel při přezkoumání rozsudku. Soud I. stupně se podrobně zaobíral veškerou argumentací žalobce, zjištěný stav věci právně posuzoval podle ustanovení zákona, která v odůvodnění rozsudku citoval, dostatečně vyložil své právní úvahy a jeho rozhodnutí ve věci samé spočívá na správném právním posouzení projednávané věci. Odvolací soud na odůvodnění přezkoumávaného rozsudku odkazuje.

Z iniciativy odvolání žalobce odvolací soud řešil otázku, zda žalobci byla v předmětném rozhodčím řízení poskytnuta možnost věc před rozhodcem projednat, zda mu byla dána plná příležitost k uplatnění jeho práv. Při řešení předestřené otázky vzal v úvahu judikaturu Nejvyššího soudu České republiky, např. rozsudek ze dne 18.12.2012, sp. zn. 32Cdo 4968/2010, v němž odvolací soud mimo jiné uvedl: „*Důvod ke zrušení rozhodčího nálezu soudem upravený v § 31 písm. e) ZRŘ míří především na ochranu dodržování základních procesních práv a povinností účastníků rozhodčího řízení s ohledem na zásadu rovnosti účastníků řízení vyjádřenou v § 18 ZRŘ; účastníkům musí být dána plná příležitost k uplatnění jejich práv.*“ ; dále rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28.05.2009, sp. zn. 23Cdo 2570/2007, z něhož cituje právní větu: „*Při rozhodování o zrušení rozhodčího nálezu není soud oprávněn přezkoumávat napadené rozhodnutí věcně, tedy z hlediska správnosti hodnocení provedených důkazů, správnosti skutkových zjištění a následného právního posouzení věci. Institut návrhu na zrušení rozhodčího nálezu totiž nemůže sloužit jako opravný prostředek proti rozhodčímu nálezu. Při posuzování otázky, zda v daném případě byla straně v rozhodčím řízení poskytnuta možnost věc před rozhodci projednat, musí soud zkoumat, zda v konkrétním rozhodčím řízení s přihlédnutím ke všem okolnostem případu byla straně rozhodčího řízení poskytnuta dostatečná možnost k uplatnění jejich procesních práv a rovněž zda se procesním postupem rozhodčího soudu jedna ze stran nedostala do nerovného postavení vůči druhé straně.*“

Judikatura Ústavního a Nejvyššího soudu, kterou označil žalobce v odvolání, se v projednávané věci neuplatní, protože, jak bylo vyloženo, institut návrhu na zrušení rozhodčího nálezu nemůže sloužit jako opravný prostředek proti rozhodčímu nálezu.

Odvolací soud vyšel ze zjištění soudu I. stupně o tom, že v průběhu rozhodčího řízení se oba účastníci sporu opakovaně písemně vyjádřili ve věci samé, jejich podání vždy byla doručena protistraně, byla jim dána možnost vyjádřit se k těmto podáním a rozhodčí soud jim pro takové vyjádření vždy dal přiměřenou lhůtu. Oba účastníci opakovaně využili možnosti navrhnout důkazy na podporu svých tvrzení, vyjádřili se k již provedeným důkazům i důkazům ještě navrženým a rozhodčímu soudu předložili písemná závěrečná vyjádření ve věci samé a nenavrhli provedení dalších důkazů. V jejich právní věci se konala tři ústní jednání, oba účastníci se jich účastnili a z protokolu o posledním z těchto jednání, konaném dne 14.04.2011, vyplynulo, že ke skončení tohoto jednání byly provedeny všechny důkazy a bylo vyhlášeno, že dokazování je skončeno (návrh žalovaného na důkaz znaleckým posudkem byl zamítnut), účastníkům byla poskytnuta lhůta pro podání závěrečných návrhů a rozhodčí soud na závěr tohoto jednání uvedl, že po uplynutí lhůty bude rozhodnuto usnesením o dalším postupu. V závěrečných návrzích účastníci žádné další důkazy nenavrhli. Z uvedeného stavu řízení muselo být účastníkům zřejmé, že projednání sporu je skončeno (rozhodčí soud vyhlásil, že dokazování je skončeno, účastníci písemně vyjádřili své závěrečné návrhy). Jestliže rozhodčí soud shledal, že ve věci je možno rozhodnout a nevydal již avizované usnesení „o dalším postupu“,

tedy usnesení, že projednávání sporu je skončeno (čl. 37 odst. 1 Řádu Rozhodčího soudu při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky, dále řádu rozhodčího soudu) a vydal rozhodčí nález, pak rozhodně nejde o vadu řízení, jež by měla za následek, že žalobci (účastníkům řízení) nebyla poskytnuta dostatečná možnost k uplatnění jeho (jejich) procesních práv.

Odvolací soud dospěl k závěru, že žalobci v posuzovaném rozhodčím řízení byla poskytnuta dostatečná možnost věc před rozhodci projednat, měl dostatečnou možnost k uplatnění svých procesních práv, žalobce těchto možností skutečně využil. Jeho věcnou argumentaci vzal rozhodčí soud v potaz a provedl důkazy žalobcem navržené, v průběhu řízení řádně a včas žalobce seznámil s argumentací druhé strany včetně jejích důkazních návrhů. Procesním postupem rozhodčího soudu se žalobce rozhodně nedostal do nerovného postavení vůči žalovanému (druhé straně).

Předmětný rozhodčí nález má zákonem předepsané náležitosti (ust. § 25 ZRŘ, čl. 39 řádu rozhodčího soudu) a odvolací soud opakuje, že soud v tomto řízení není oprávněn přezkoumávat tento rozhodčí nález věcně, tedy z hlediska správnosti hodnocení provedených důkazů, správnosti skutkových zjištění a následného právního posouzení věci. Jestliže se rozhodčí senát rozhodl, že stranám bude doručen písemný rozhodčí nález bez ústního vyhlášení, nemusel o tom vydávat a stranám doručovat další samostatné usnesení.

Žádný ze způsobů zrušení rozhodčího nálezu, který předpokládá zákon o rozhodčím řízení, se netýká vady procesního postupu rozhodců v řízení (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13.02.2014, sp. zn. 23Cdo 2402/2013).

Námítky žalobce o nepřezkoumatelnosti předmětného rozhodčího nálezu jsou zcela liché a možno ještě poukázat na to, účastníci si ani nesjednali možnost přezkumu rozhodčího nálezu jinými rozhodci ve smyslu ust. § 27 ZRŘ.

O náhradě nákladů řízení soud I. stupně správně rozhodl podle úspěchu účastníků ve sporu (ust. § 142 odst. 1 o. s. ř.) a náklady zcela úspěšného žalovaného rovněž správně vyčíslil.

Odvolací soud podle ust. § 219 o. s. ř. odvoláním napadený rozsudek potvrdil, neboť je ve výroku o věci samé i ve výroku o nákladech řízení věcně správný.

O náhradě nákladů odvolacího řízení odvolací soud rozhodl podle ust. § 142 odst. 1 a § 224 odst. 1 o. s. ř. a zcela úspěšnému žalovanému přiznal náhradu nákladů řízení, vynaložených na zastoupení advokátem, kterou vyčíslil podle vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, takto: odměna advokáta 2x 1.500 Kč za dva úkony právní služby - vyjádření k odvolání žalovaných a účast na jednání před odvolacím soudem (§§ 7, 8, 9 odst. 1, 11 odst. 1 písm. k/, g/), paušální náhrada hotových výdajů 2x 300 Kč (§ 13 odst. 1 a 3), 21 % DPH ze součtu odměny a náhrady hotových výdajů (§ 137 odst. 3 o. s. ř.), tj. 756 Kč, celkem 4.356 Kč. Lhůta a místo plnění byly stanoveny podle ust. § 160 odst. 1, § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání k Nejvyššímu soudu ČR, jestliže napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil

od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř., § 239 o. s. ř.).

Účastník může podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu u soudu, který rozhodoval v prvním stupni, zmeškání lhůty **nelze** prominout (ust. § 240 odst. 1, 2 o. s. ř.) a není-li v ust. § 241 o. s. ř. stanoveno jinak, musí být odvolatel zastoupen advokátem nebo notářem.

V Praze dne 25. března 2015

JUDr. Věra Sýkorová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Schmidtová